

DOOR GESLOTEN DEUREN HEEN

Beloken Pasen

DATUM	19 april 2020
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
EERSTE LEZING	Handelingen 2, 41 - 47
EVANGELIE	Johannes 20, 19 - 31

OVERWEGING

Als ik de laatste weken 's ochtends het klooster in kom, vanaf de Assendorperstraat, zijn de deuren op slot. Twee keer moet ik het slot omdraaien om de eerste zware deur bij het bordes te kunnen openen. Vervolgens zie ik de dichte rolluiken van de receptie en moet ik nog eens een gesloten deur openen. Om mezelf te bemoedigen kijk ik dan graag even naar boven. Boven de deur staat in sierlijke letters geschreven: "Genade zij u en vrede". Het doet me goed dat dat er staat. Dat we een klooster zijn waar deze groet op alle momenten voor iedereen klinkt. Wie je ook bent, wat er ook gebeurt in je leven; 'Genade zij u en vrede'.

Deze groet is afgeleid van de groet van Jezus die we vandaag horen in het evangelie. We hoorden dat de leerlingen bang waren, ze hadden de deuren afgesloten. En toch kwam Jezus in hun midden staan en zei: 'Ik wens jullie vrede!'. Shalom, Salaam, rust, harmonie. Deze groet klinkt DRIE keer in het evangelie vandaag. Eerder in de teksten van Johannes wordt uitgelegd wat Jezus met die groet bedoelt. Hij zegt in feite: 'Maak je niet ongerust en verlies in vredesnaam de moed niet. Want ik laat jullie vrede na zoals de wereld die niet geven kan.' Hij leert ons dat, hoe je situatie ook is, in Zijn liefde werkelijke vrede te vinden is.

Dat geloof te omarmen, te verinnerlijken, gaat voor ons niet van een leien dakje. We zijn allemaal bij tijd en wijle ongelovige Thomassen. Want het leven schuurt immers, maakt krassen op onze ziel. In deze angstige coronatijd is vertrouwen houden niet makkelijk. Het leven geeft ons zowel zoet als zuur. Het zoet streelt ons hart en het zuur maakt ons wantrouwig en houdt ons uit de slaap. Maar tegenslag kunnen we niet uit het leven halen. Problemen horen er bij en overvallen ons steeds weer.

Zo speelt ook in onze dominicaanse geloofsgemeenschap de onzekerheid over de toekomst. Er spelen vragen bij het overwegen van nieuwe plannen. We zoeken met elkaar naar antwoorden. En we struikelen soms.

In onzekere situaties, binnen families, werk of politiek of ten aanzien van onze gezondheid willen we net als Thomas concrete houvast, zekerheid. Maar die is vaak niet voor handen.

Die spanning, daar leven we mee, daar leven we in. De spanning tussen aarde en hemel, tussen schrale werkelijkheid en liefdevolle toekomst, tussen zakelijk zijn en idealen hebben, tussen verstand en geloof... tussen mens en God.

Om die spanning uit te houden, reikt Jezus ons de hand vandaag. Om ons een tegenperspectief te bieden. Want we schuren ons aan het dagelijks leven, het duwt ons neerwaarts, maar de bijbel biedt ons het zicht op het licht, op een droom. Christus breekt door de gesloten deur heen en toont ons een land van belofte. Troost en bemoediging klinken ons tegemoet.

Aan de rand van het dorp waar ik als kind opgroeide stond een klooster van zusters Benedictinessen. Een groot gebouw, omgeven door een stenen kloostermuur en hoge heggen. Het slotklooster. Nooit zagen we de zusters op straat of in winkels, alleen waaide een paar keer per dag over de weilanden heen het geluid van de klokken naar ons toe. 'De zusters gaan bidden', zei mijn moeder dan. En al had ik als kind geen idee hoe het er aan toe ging in een klooster of waarvoor de zusters baden, het geluid van de klokken gaf toch een geruststellend gevoel.

Blijkbaar kan er door gesloten deuren heen iets van betrokkenheid op je toe komen. Alle digitale mogelijkheden die er momenteel zijn duiden daar ook op.

Velen van u thuis hebben me afgelopen weken gezegd dat ze de saamhorigheid van de kerk zo missen. Het sámen bidden en zingen, samen gemeenschap zijn, het sámen voor God staan. En toch biedt het thuis meevieren ook steun en verbondenheid.

Voor de schrijver van Handelingen, van wie we de eerste lezing hoorden, is geloven ook verbonden met gezamenlijkheid, met 'in vrede met elkaar samenzijn'. Hij beschrijft een geloofsgemeenschap die samen brood en wijn deelt en die God looft in een geest van eenvoud en vreugde. Momenteel is dat voor ons als kerk in concrete zin onmogelijk.

U bent thuis en wij zijn hier.

Maar geloof me, tóch bent u thuis allemaal op een bepaalde manier ook hier aanwezig. Een van de broeders zei me afgelopen week: "Als we hier in de viering zitten in die lege kerk, dan zie ik iedereen zó voor me. Nooit waren de mensen meer aanwezig voor me als in hun afwezigheid nu." In feite liet de pater met die uitspraak zijn pijn zien. Hij legde, net als Thomas, zijn handen in de wond van Christus. En met dat hij zijn pijn onder ogen zag (de lege kerk) kwam er iets van geloof in hem naar boven. Geloof in u, die thuis meeviërt! En vertrouwen dat er ooit een dag komt van nieuw leven. Dat we samen hier weer zullen vieren!

En persoonlijk zou ik daar mijn vertrouwen voor de toekomst van het rectoraat aan toe willen voegen. Om samen te blijven geloven vanuit de hoop die de Schrift ons aanreikt.

Ja, laten we blijven geloven. Dat betekent: 'het goede zien'. Beter nog, geloven is: 'voor lief nemen'. Het is een bijzondere visie op de werkelijkheid. Een liefhebbende visie! Bewust het goede in de wereld en in de mensen zien, en je ondanks alles, net als Thomas, openen voor Hem, voor Haar, die we de God van het leven noemen. De God die ons elke dag opnieuw vrede en genade toewenst.